

Условията на вѣчния животъ.

„А вѣченъ животъ е това — да познаватъ Тебе, Единаго Истиннаго Бога и пратения отъ Тебе Иисуса Христа“¹⁾.

Когато младиятъ български момъкъ, чистъ като росата, срѣща за пръвъ пжтъ своя идеалъ въ свѣта, той се спира и си казва: „Намѣрихъ я, тя е. Сега мога, като Архимеда, да опрѣдѣля относителното тегло на тѣлата, да посоча колко сребро, колко мѣдъ, колко злато има въ тая царска корона. Сега мога, като Нютона, да кажа защо ябълките узрѣватъ и падатъ, защо скалитѣ се търкалятъ отъ високо, защо изворитѣ планински се спускатъ надолу, подскочатъ, шумятъ и съ бързина текатъ, защо небеснитѣ тѣла въ пространството се движатъ и се въртятъ около своитѣ централни огнища. Сега моятъ умъ, моето сърце ми разкриватъ тая велика тайна на движението въ живота; азъ мога да ви кажа въ какво седи вѣчниятъ животъ; мога да ви опрѣдѣля неговитѣ свойства, качества, условия и елементи. Азъ ги намѣрихъ, намѣрихъ философския камъкъ, придобихъ цѣнния еликсиръ на живота. Азъ мога да бжда смѣлъ като лъва, търпѣливъ като вола, летящъ като орела, разуменъ като човѣка. И право е казано: „Открилъ Си го на младенцитѣ“. — Този младъ момъкъ не е далечъ отъ истината. Той е проумѣлъ първообразния езикъ,

¹⁾ Ев. Иоанъ 17: 3.